

Не хочу бути своїм

Євген Дудар

Це вже як кому на роду написано. Кожному в житті своя поличка, й кожному на тій поличці своє місце.

Я, наприклад, усе життя скрізь посідаю місце свого.

Пам'ятаю, ще в дитинстві потягнувся до пиріжка. А мати так лагідно:

— Синочку, візьми краще картопельки. Бо прийдуть до хати чужі люди, то не буде що на стіл покласти...

Потім, коли вже парубкував, пішов на весілля до двоюрідного брата. Тітка, що розтицькувала за стіл гостей, лагідно попросила мене:

— Івасику, встань, голубчику. Тут хтось із чужих сяде. А ти свій. Де-небудь притулишся.

Я притулився під кущем у садку. Стріляв листочками до вечора. Та ніхто мене не помітив; Тоді я, щоб не образити нікого, крадькома подався додому.

Коли женився рідний брат, усі зібралися їхати до нареченої. Дядько щось ворожив на подвір'ї біля машини, розсаджував кого куди.. А тоді заявив:

— Гості хай сідають у машину, а свої ідуть пішки. Сім кілометрів не така далечінь...

Я, зодягнутий у все парадне, в полудневу літню спеку чалапкав у сусіднє село. І за кожним кроком згадував брата. Снаги мені надавало усвідомлення того, що я йду до цього села раз, а брат ходив два роки майже щодня. Тоді я собі й дав слово, що ніколи не ожениюсь так далеко від дому.

Опівночі на весіллі почалася бійка. В шарварку хтось крикнув:

— Бий своїх, щоб чужі боялись!

І вривав мене по носі.

Потім з'ясувалось, що мене справді стукнув свій. Троюрідний брат. Бо йому з п'яної голови видалось, нібито я чужий...

Якось я зайшов до чайної.

— Зозулько, — кажу буфетниці, — мені пляшечку пива.

— Нема пива.

— Як нема? Он переді мною дала чоловікові.

— Так то чоловік не наш. Гість. Із сусіднього села. А ти свій...

— То мені, виходить, треба йти в сусіднє село?

— Переб'єшся...

Перебився. І ще не раз.

Тільки так уже кортить мені в гості!..